

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОПЛИВІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
ТЕБЕ

Там, де ти не був...
Випуск 12 (127)

ТАДЖИКИСТАН

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

- Сніг ніяк не припиняє падати. Спочатку я тішилася, але він іде вже чотири дні поспіль. Не-

можливо вийти на вулицю. Тато декілька разів розчищав доріжку, – Марійка сиділа на підвіконні, обмотавши ноги теплим пледом, і задумливо спостерігала за білими пластівцями, що пролітали за вікном.

У кімнаті було дуже тепло, навіть жарко, але Марійці здавалося, що її пронизує холод крізь раму вікна.

– Дороги всюди замело. Яшу з Тишкою батьки до нас не пускають. Чудовий початок зимових канікул. Тільки Бобошка щасливий!

Михайлик сидів на сусідньому підвіконні з книгою на колінах. Великий чор-

ний ньюфаундленд справді тішився і холоду, і снігу, і не хотів повертатися додому після прогулянки. Холодна сніжна зима йому подобалася більше, ніж спекотне літо.

– Михайлику, як ти гадаєш, на що

схожі сніжні пластівці? – несподівано запитала в брата Марійка.

– Ти вирішила пограти в мамину гру? – пожвавив Михайлик і, закривши книгу, теж поглянув у вікно. – Гаразд, спробуймо. Ми ж у неї тільки з хмарами грали. Пам'ятаєш, мама запропонувала зробити цю гру нашою традицією: у кожному поході вигадувати історії про хмари.

– Тільки мамі зараз немає, – сумно сказала Марійка. – Через сніг вона ніяк не добереться додому.

– Згоден! – тато, повернувшись з вулиці, був червонощоким і пахнув морозом. – Без мамі грати нудно, тому не порушуватимемо традицію і влаштуємо відеогру: зателефонуємо мамі і разом вигадуватимемо «снігові» історії.

– Ура! Ти чудово придумав, тату, – зраділи діти, а Михайлик відразу запропонував, – а запросімо також і Яшу з Тишкою!

– І Олега з Генком, – доєдналася Марійка. – І Марічку з Толею. Усі можуть узяти участь, а то сидимо по хатах на самоті. Зателефонуємо їм!

Грати погодилися і мама, і друзі. Тато організував Zoom-конференцію і деякий час усі радісно віталися і розповідали свої новини. Потім гравці почали ділитися своїми «сніговими» фантазіями.

– Древа вбралися в білі шуби і шапки, тому їм не страшний мороз! – Генко першим поділився своєю історією.

– Таке відчуття, що тебе атакують тисячі білих мух і комарів! – підхопив естафету тато.

– Чудово придумали! – визнав Михайлик. – Мені сніг нагадує тополиний пух, який літає весною. Тільки сніжний «пух» холодний і мокрий.

– Які цікаві порівняння, – замислилася мама. – А в нас сніг уже припинив падати, і виглянуло сонце. Усе навколо сяє і леліє. Навіть очам боляче, коли дивишся. Неначе всі вулиці засипані діамантами і самоцвітами.

– Ці білі пластівці схожі на баранців, яких я інколи рахую, щоб заснути! – засміялася Марійка.

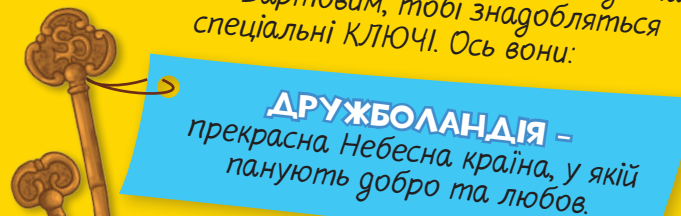
– Вони схожі на солодку вату, – заявив Тишка й додав, – тільки без палички.

– І на білі пухнасті кульбабки, – запропонував свій варіант Яша.

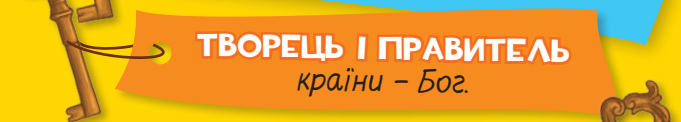
– Цей сніг, що випав, схожий на застигле біле море, – сказав дядько Петро, який щойно долучився до гри. – Цікава у вас традиція, весела, розвивальна. Я зараз у Таджикистані в друзів. Вони, як і ви, зберігають свої традиції та звичаї. Ось, наприклад, таджицький коржик ніколи не ріжуть ножем, а ламають руками, намагаючись не кришити.

– Ой, дядьку Петре, розкажіть, які ще традиції є в цій країні! – попросили Вартові та їхні друзі.

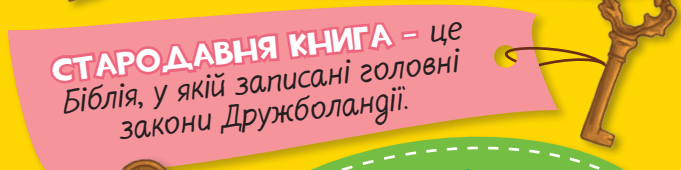
Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ – прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

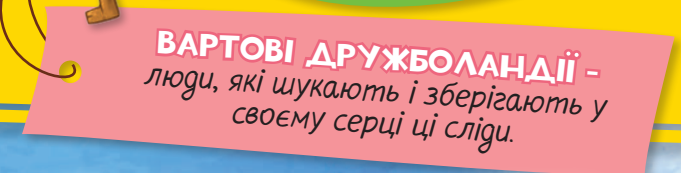
ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни – Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА – це Біблія, у якій записані головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ – це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ – люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

Сніг за вікном усе так само падав. У вихорі, неначе пухнасті кульбабки, безупинно кружляли сніжинки.

І ПРИГОДИ В ПОШУКАХ ГОЛОВНОГО ТРИВАЛИ!

Чайовання

Гуйбози

Підсніжники

Тюльпани

Гісарська фортеця

ДУШАНБЕ

Тюбетейка

Сцинковий геко

Степовий вовк

Ховрах

Борівітер степовий

Гори й озера

Морозиво з млинцями

Tajikistan

ТАДЖИКИСТАН

Таджикистан означає «країна таджиків» і це найменша держава в Середній Азії. Таджицькою, перською й арабською мовами слово тадж (точ) перекладається як «корона» або «вінок». Тому побутує думка, що слово таджик (точик) означає «увінчаний короною». До речі, корона зображена на прапорі й гербі країни.

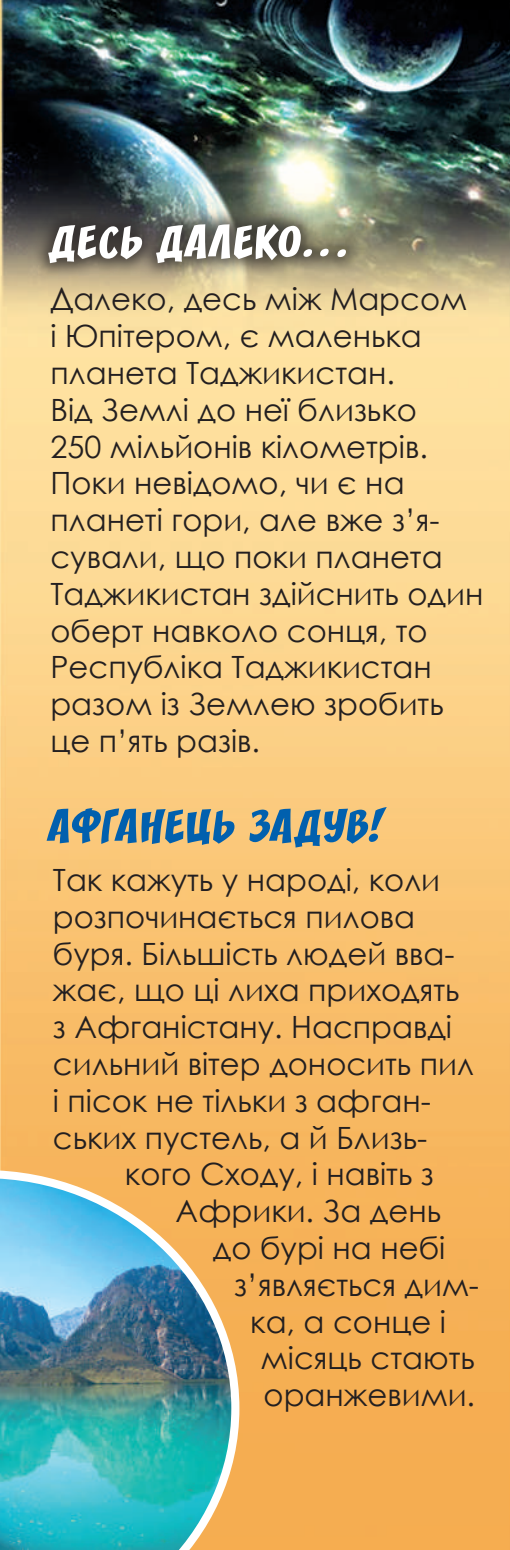
ГОРИ І ЗНОВУ ГОРИ

Можна сказати, що Таджикистан – це суцільні гори заввишки від 300 до 7000 метрів. Однак є і вищі вершини. Найвища з них – пік Ісмаїла Самані в гірській системі Памір. Його висота – 7495 метрів. Місцеві жителі називають цю гору – Узтергі, що означає «запаморочити голову». На такій висоті запаморочення відчувають усі, адже кисню тут набагато менше, ніж внизу. І все ж таки люди продовжують підкорювати цю вершину.

КРАЇНА ОЗЕР

У гірській країні й озера розташовані в горах. І їх чимало: близько 1300! Найвідоміше – озеро Іскандеркуль. «Побувати в Таджикистані й не побачити Іскандеркуль, усе одно, що поїхати до Парижу і не відвідати Ейфелеву вежу», – кажуть таджики. За легендою у цьому озері загинув Буцефал, улюблений кінь Олександра Македонського. Тому, мабуть, Іскандеркуль означає «озеро Олександра». Воно постійно змінює свій колір: то блакитне, то бірюзове, то синє, а то й відразу буває декількох відтінків.

ДЕСЬ ДАЛЕКО...

Далеко, десь між Марсом і Юпітером, є маленька планета Таджикистан. Від Землі до неї близько 250 мільйонів кілометрів. Поки невідомо, чи є на планеті гори, але вже з'ясували, що поки планета Таджикистан здійснить один оберт навколо сонця, то Республіка Таджикистан разом із Землею зробить це п'ять разів.

АФГАНЕЦЬ ЗАДУВ!

Так кажуть у народі, коли розпочинається пилова буря. Більшість людей вважає, що ці лиха приходять з Афганістану. Насправді сильний вітер доносить пил і пісок не тільки з афганських пустель, а й Близького Сходу, і навіть з Африки. За день до бурі на небі з'являється димка, а сонце і місяць стають оранжевими.

ЗАБИЙ! ЗАБИЙ!

Сучасне кінне поло родом з Середньої Азії. У таджиків ця гра називається **гуйбозі**: гуй – означає «м'яч», а бозі – «грати». Дві команди борються за те, щоб, сидячи на коні, загнати дерев'яний м'яч у ворота противника, за допомогою довгої дерев'яної ключки. Спробуй на скаку різко зупинитися, розвернутися і знову рвонутися вперед, водночас тримаючи ключку в руці, відібрати м'яча і забити гол. Тут необхідні не тільки спритність рук, а й особливий контакт з конем.

МЕХРГОН – СВЯТО РАДОСТІ

Давнє свято осіннього рівнодення Мехргон відзначають шість днів. За традицією люди одягають нове вбрання, радіють, а на святковий стіл ставлять: соки, **гулоб** – напій з пелюсток троянд, солодощі, овочі, гранати, яблука, мигдаль, фісташки та яскраві квіти. Одного дня прийнято влаштовувати **хашар**: збиратися разом і наводити лад на найближчих вулицях. Ось таке радісне, смачне і корисне свято.

НЕ ПРОСТО МОТУЗОЧКИ

Чичбог – це плетені мотузочки з фарбованої овечої вовни, які жінки на Памірі вплітають у тугі коси на свято. Нижню частину чичбога оздоблюють зазвичай намистинками й помпончиками з тієї самої пряжі.

З ПОНЕДІЛКА В ЧЕТВЕР ПОНЕДІЛОК

На початку минулого століття на цьому місці розташовувався **кишлак** – невелике селище з назвою Душанбе, що означає «понеділок». Саме цього дня тут збирався ринок, на який з'їжджалися всі довколишні торговці. Нині Душанбе – це столиця країни, місто, що потопає в мільйонах квітів. Найулюбленіші з них – тюльпани.

Найулюбленіший смаколик у спекотній країні – морозиво: шоколадне, ванільне, малинове, фісташкове, з фруктами, горіхами, ягодами та сиропом. Навіть є кав'ярня, де можна замовити ріжок морозива, що подають з млинцями, политими шоколадною глазур'ю.

СОЛЯНА ГОРА

Гора Ходжа-Мумін схожа на величезний гриб з ніжкою завтовшки з кілометр. Вона майже повністю складається з рожевої і зелено-блакитної солі. Під сонцем соляні кристали виграють усіма кольорами веселки, а після дощу з гори тече 160 солених струмків. Зате на самій вершині б'ють джерельні води. Саме завдяки ним «соляна шапка» навесні вкривається тюльпанами.

БОЙЧЕЧАК

На святі підсніжників найважливіша задача в дітей. Рано-вранці вони вирушають у гори, щоб знайти перші весняні квіти. Ма-

ленькі букети радісно несуть мамам і сестрам, а ті приймають їх і прикладають до очей. У такий спосіб вони дякують Богові за початок весни, а потім дарують дітям цукерки, фрукти й випічку. Після цього, за традицією, у кожній сім'ї для рідних і друзів готують смачний плов «оши бойчечак».

ПОГРАЙМО!

Баландпарак. Пари учасників по черзі стрибками рухаються знизу до вершини пагорба, міцно з'єднавши обидві ноги. Перемагає пара, якій вдається пройти стрибками найбільшу відстань. А це непросто, адже ноги під час стрибків роз'єднувати неможна!

Палабарак. У кишлаках будинки таджиків розташовуються близько один до одного, так що дах одного будинку дотикається до даху іншого. Діти часто бавляться на них у палабарак. Команда «чал» намагається протиснутися на ділянку «пал», проштовхуючись тільки грудьми без використання рук. Команда «пал» також руки не використовує, а ось ноги можна! Якщо хтось із «чал» прорветься в «пал» і його ніг ніхто не доторкнеться, то його команда перемагає, і учасники міняються ролями.

Болишт джанг – бій подушками на підвісній колоді. Ось де потрібна кмітливість!

ПАМІРСЬКИЙ ДІМ

Помере чид – традиційний памірський дім, побудова якого, – нелегке завдання. Власноруч, за допомогою ломів і мотузок, очищується від валунів ділянка, видовбуються траншеї, а для міцності в кути будинка закладають найбільші валуни. Іноді будинок прибудовують до обломка скелі, щоб у майбутньому захистити від каменепадів. Усередині будинка затишно й красиво: розписні стіни, килими, склепінна стеля з вікном. А на даху традиційно сушать фрукти й зберігають сіно.

ЧЕТВЕР

Панчшанбе – ринок у місті Худжанд, який торгує щочетверга, тому так і названий. До речі, іноземець, якщо він ввічливий, прицінюється, посміхається і захоплюється товаром, може одержати його і просто так, у подарунок. Він ж гість!

ТРАДИЦІЇ — ЦЕ ВАЖЛИВО!

Традиції і звичаї – це знання, досвід, правила поведінки, закони й багато іншого, що склалося давно і передається від покоління до покоління.

У будинках таджиків, наприклад, досі виділяють особливу кімнату для гостей – **мехмонхона**. Вона оздоблена квітчастими килимами і подушками, на підлозі лежать стебновані ковдри для сидіння – **курпача**, а в центрі скатертина – **дастархан**. Тут є все для зручності дорогих гостей, яким у будинках таджиків завжди раді! Хороший звичай?

Також за традицією на стіл завжди ставлять сухофрукти й горішки. Чай таджиків зазвичай п'ють без цукру, однак до столу подають національні солодощі – **набат** (виноградний цукор), **халвайтар** (рідка халва), **цукерки пічак**, **кандалот** (мигдаль у цукрі), **нішолло** (білки, збиті з цукром).

У світі існують і дивні традиції. Наприклад, у Данії прийнято обсіпати корицею молодих людей, які до 25 років не знайшли собі пару. У кориці дуже сильний і стійкий аромат, тому охочі можуть підійти і познайомитися з такою людиною. Друзі будуть тільки раді!

Багато норвежців досі дотримуються старовинного звичаю дарувати на Новий рік сірники. У цій холодній країні сірники – символ тепла і щастя.

Шанують і дотримуються багатьох традицій жителі Південної Кореї. Вони вітають одне одного поклонами: під час зустрічі, прощання, у магазині, на роботі, тренуваннях і навіть парковці. Називається це **інса**. Діти навчаються цьому з раннього віку, і вже в дитсадку роблять інса вчителю.

Для італійців сім'я і сімейні традиції – найголовніше. Одна з них – спільна вечеря. Доки вся родина не буде на місці, за стіл ніхто не сяде. Під час вечері усі діляться новинами і своїми планами, а опісля йдуть на спільну прогулянку. У всіх італійських сім'ях головний скарб – діти!

Спокійні, неквапливі фіні навчають своїх дітей бути такими ж стриманими і зважувати всі за і проти перед тим, як ухвалити рішення.

Жоден фін не прийде просто так до друзів. До такого візиту готуються за два тижні. І гості, і господарі продумують програму, страви, подарунки і навіть одяг. На десерт часто вибирають «фінського колобка» – тістечко Ренеберга.

Цікавий звичай вітати одне одного у корінного населення Нової Зеландії: при зустрічі вони доторкаються одне одного носами. Це привітання називається хонгі, і після нього людину сприймають як рівного друга, а не чужака. Ось і доводиться президентам інших країн під час зустрічі тертися носами з представником Нової Зеландії. Чужі традиції слід поважати!

Якщо ти перебуваєш в іншій країні, то краще ознайомся з її традиціями, щоб не потрапити в незручне становище, або не образити її жителів. Наприклад, якщо в Таджикистані тобі подали чашку або піалу з чаєм, наповнену на половину, то це знак поваги або бажання продовжити спілкування. Повна піала – сигнал гостю «пора йти геть!»

Кореєць, який плямкає за столом, виявляє повагу до гостині дому, показуючи, що їжа смачна. Тобі плямкати не обов'язково, просто знай цю традицію.

У кожного народу, у кожній сім'ї свої традиції й звичаї. Вони відрізняють одну сім'ю від іншої, об'єднують родичів і цілі народи, адже без спільного минулого не буде й спільного майбутнього!

ВЕЧІРНЯ РОЗМОВА

У сім'ї Олі традицію розповідати казку на ніч запровадила її мама. У ранньому дитинстві Оля дуже захворіла. Лікування було тривалим і непростим. Вечорами дівчинці було важко заснути, тому мама сідала поруч з її ліжечком і розповідала «нічні казки». Ця традиція збереглася, хоча тепер Оля була вже серйозною дванадцятирічною дівчинкою. Тепер це були не казки, а кумедні історії, розповіді про події дня і просто бесіди, які й надалі вели перед сном. Оля так звикла усе розповідати мамі, що без цього і заснути не вдавалося.

Однак сьогодні дівчинка не була впевнена, що мама до неї прийде. Оля відвідувала школу фігурного катання уже декілька років поспіль, і займалася із задоволенням. Та останнім часом, після невдалого падіння, у дівчинки з'явився страх. Він заважав їй виконувати стрибки і деякі інші фігури, які раніше давалися легко. Засмучувалася вона, засмучувався тренер, а мама як могла розраджувала. Проте сьогодні дівчинка у відповідь на мамині слова вигукнула: «Не втішай мене. Ти все одно нічого не розумієш! Хочеш, іди сама навчайся, а я кидаю школу, і ти мене не змусиш!» Після цього мама і донька не розмовляли, і спати до своєї кімнати дівчинка пішла мовчки.

Оля лежала у темряві і плакала, як раптом почула скрип дверей. Дівчинка зіщулилася й завмерла: «Невже мама? Ні, мабуть, тато зайшов». Проте

це була мама. Підійшовши до ліжка, вона, як завжди, сіла на нього, простягнула руку і погладила. «Як у дитинстві», – подумала Оля і несподівано для самої себе сказала: «Мамо, розкажи мені казку, будь ласка». Було темно, і донька не бачила виразу маминих очей, та якби роздивилася, то побачила б її ніжну посмішку, добру й світлу, як завжди.

І мама почала розповідати: «Ти коли-небудь замислювалася, де народжуються усі думки? Наш розум – це дивовижна „фабрика“, де за день з'являється їх безліч. На фабриці є два майстри: пані Перемога і пан Поразка. Пані Перемога зайнята виготовленням думок, які доводять, що в тебе є всі шанси добре виконувати те, що ти вмієш і досягати успіху. Пан Поразка – великий фахівець із виготовлення інших доводів: що ти слаб-

кий, мало вмієш, що тобі нічого не вдасться.

Вони дуже вправні працівники. Варто лише на мить замислитися, як майстри вже поруч. „Який прекрасний день!“ – подумаєш ти, і пані Перемога вже підкидає наступні чудові думки. „Настрій чудовий, відчуваю, що все сьогодні буде прекрасно. Чекаю на перемоги!“ З таким настроєм день минає добре і багато чого вдається.

Пан Поразка в цей час сидить без діла і очікує. Та варто тільки одному сумніву прокрастися у твої думки, як він відразу ж виготовляє нові: „Поганий день, не вдасться, не варто й пробувати, усе одно програю“. І справді, нічого не вдається у такому випадку!

Що більше роботи в майстра, то досвідченішим він стає. Ось чому так важливо забезпечувати роботою пані Перемогу, а не пана Поразку. Можливо, його варто просто звільнити? Навіщо постійно слухати у своїй голові: „Ти не зможеш, тобі не вдасться, засміють, ліпше здайся і не мучся“. Жодної користі і радості від цього немає.

Ліпше дозволити трудитися пані Перемозі. „Я тільки спробую“, – подумаєш ти. Вона ж у відповідь: „Звісно! Як чудово буде зробити це!“ „Я роблю це для власного задоволення, – стверджуєш ти. А у відповідь думка: „Звісно, адже тобі це подобається“. Що б тобі не спало на думку, нехай краще працює пані Перемога!»

«Як чудово буде зробити це!» – думала наступного дня Оля, готуючись до стрибка. Він вдався так собі, але ж вдався! І страх зник, мабуть, ідучи геть, його забрав з собою пан Поразка. Увечері, після своєї радісної розповіді, Оля за традицією попросила: «Мамо, розкажи казку». І мама посміхнулася. Світло і ніжно.

ВОВК У ХЛІВУ

«Вовка ноги годують», – мовить-ся у приказці. Решту героїв цієї гри ноги рятують: потрібно встигнути заховатися від вовка в хліву, поки він не дійшов до нього кам'янистою стежиною. Хто не сховався – вовк не винен!

ГРА МІСТИТЬ:

- ігрове поле (с. 13);
- 28 жетонів тварин;
- 16 тайлів тварин;
- фігура вовка;
- чотири хліва.

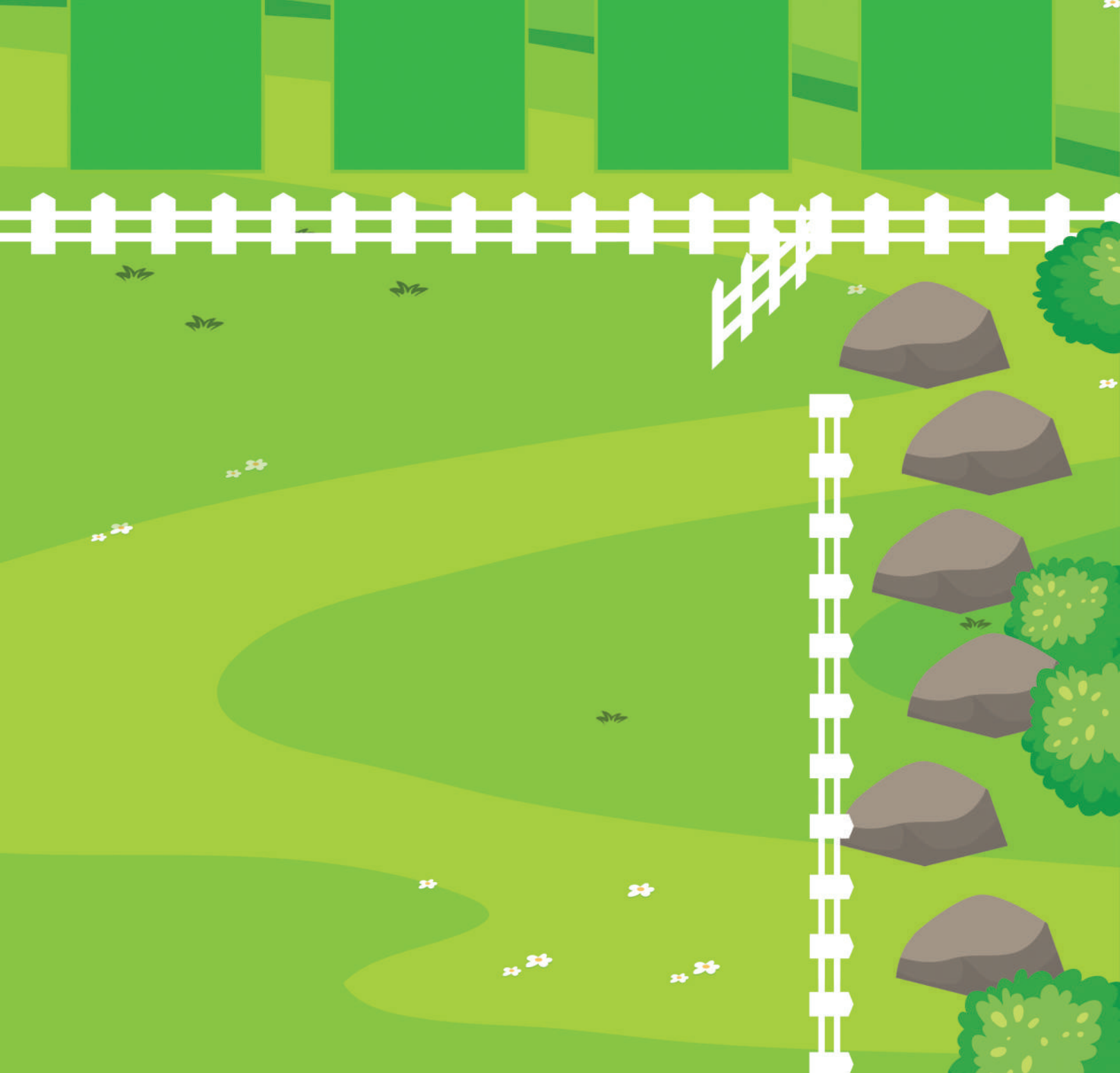
ПІДГОТОВКА ДО ГРИ

1. Ігрове поле викласти на стіл.
2. Виріж і заламініуй скотчем фігуру вовка, встав у стиральну гумку.
3. Із сірникових коробок виготуй чотири хліва. Частину, що висовується, залиш без змін, а верхню – обклей кольоровим папером і заламініуй скотчем.
4. Усі хліви розклади на прямокутниках за парканом ігрового поля. Внутрішню частину коробки трохи висунь у бік, проти-лежний паркану.
5. Перемішай тайли з двома тваринами (темне тло), і поклади на кожен хлів по одному тайлу картинкою догори. Решту тайлів відклади убік.
6. Усі жетони тварин довільно розклади на зеленій галявині ігрового поля зображенням донизу.
7. «Вовка» постав на перший, найтемніший камінь стежинки, яка веде до хліва.

ХІД ГРИ

1. Гравці визначають першого учасника, далі хід переходить за часовою стрілкою. У свій хід гравець має перевернути будь-який жетон на полі зображенням догори.
2. Якщо на жетоні зображена свійська тварина, потрібно порівняти її з зображеннями на тайлах, які лежать на даху хлівів. У разі збігу, необхідно покласти жетон з твариною у висунену коробочку хліва так, щоб жетона не було видно. Якщо таких хлівів декілька, можна покласти в будь-який з них, за бажанням гравця.

Важливо! Тепер гравцям потрібно запам'ятати, що ця тварина перебуває в цьому хліву!

Важлива традиція

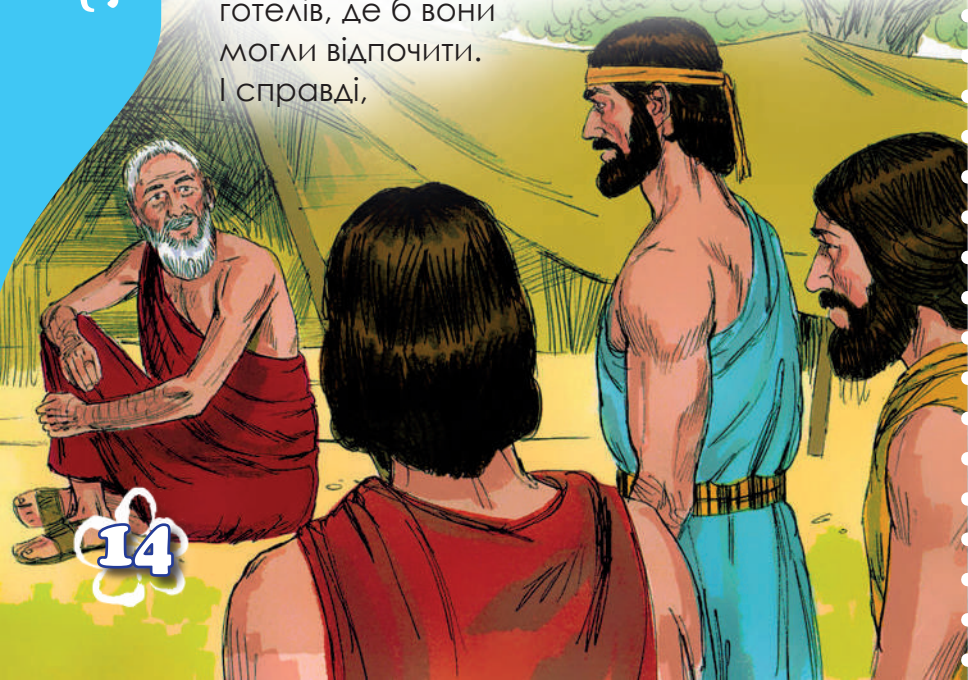
У єврейського народу давня історія, вона налічує понад чотири тисячі років. Однак половину з них євреї прожили поза межами своєї батьківщини, розсіяні по цілому світу. Як нація вони не зникли тільки завдяки тому, що намагалися зберегти свою релігію, звичаї та традиції.

Однією з важливих вважається традиція гостинності, яка корінням сягає ще сім'ї родоначальника євреїв – Авраама. Якось під час полуденної спеки він сидів біля входу у свій намет. Чому біля входу, адже в спеку приємніше й зручніше відпочивати всередині? Авраам дбав про мандрівників, які могли проходити повз, адже неподалік не було готелів, де б вони могли відпочити. І справді,

невдовзі троє подорожніх підійшли до його намету. Авраам вийшов їм на зустріч, розмістив у тіні розлогого дерева, омив їм ноги й приніс їжу.

Патріарх бачив у своїх гостях тільки трьох стомлених людей, та насправді він виявив гостинність Самому Ісусу Христу й двом ангелам, які прийняли людську подобу. Так вони стали видимими для Авраама, змогли прийняти його запрошення і завести з ним бесіду. Авраам виявив шану Богові, і Христос у Свою чергу віддав честь, поділившись Своїми планами й намірами.

Господь пообіцяв Авраамові, що знову зустрінеється з ним через рік, і до того часу в Сари народиться син. Він навіть розповів патріархові, куди прямують двоє ангелів: «Вони йдуть покарати жителів міст Содом і Гоморри за страшне зло та гріхи, які вони люблять чинити і не хочуть від них відмовлятися». Почувши про це, Авраам запитав у Бога: «Чи можна помилувати міста, якщо в них знайдеться десять хороших і добрих людей?» І Господь пообіцяв

йому це. Авраам пішов до свого намету заспокоєний, з вірою, що в його небожа Лота з сім'єю, які жили в Содомі, все буде гаразд.

Поки Авраам і Христос розмовляли, ангели наблизилися до Содому. Як ти гадаєш, хто зустрів їх біля міських воріт? Саме Лот! Правилам гостинності він навчився, поки жив разом зі своїм дядьком і не ламав своїх традицій навіть у Содомі. Лот прийняв ангелів у своєму домі і намагався захистити їх від озлоблених жителів, а ангели врятували його самого і двох його доньок від загибелі. «Не забувайте гостинності, бо завдяки їй деякі, не відаючи, гостинно прийняли ангелів», – нагадав у своєму посланні апостол Павло. Розумієш, про кого це він написав?

Євреї, нащадки Авраама, продовжили цю чудову традицію. «Ахнасан орхім», – заповідь гостинності – одна з найважливіших у наші дні. Батьки навчають дітей: «Рахмана ліба бай» – «Творець бажає нашого серця». Це означає, що приймати гостей треба від усього серця і годувати з радістю.

Нічого особливого немає в тому, щоб віддати свою кімнату людині, до якої ставишся з великою повагою, але Ахнасан охрім говорить: «Прийми просту людину, як найдорожчого гостя. Прийми, неначе приймаєш ангела».

Знаєте, бідна вдова теж виявила гостинність до Іллі. Вона віддала йому останнього коржика, який був у неї з сином. Пам'ятаєте цю історію?

Правильно! І Господь у відповідь зробив так, що потім під час голоду в її горнятку не закінчувалася олія, а у дзбанку – борошно. Вона, її син і Ілля цим харчувалися.

А пам'ятаєте, на уроці Суботньої школи ми читали історію, як Ісус зцілив тещу Петра. Щойно вона піднялася, як відразу ж заходилася готувати частування для всіх.

І Лазар із сестрами були дуже гостинними! Написано, що Ісус любляв бувати в них у гостях. Цікаво, які ще історії гостинності записані в Біблії?

СІМЕЙНІ ТРАДИЦІЇ

Традиції існують у кожній родині. Багато їх чи мало – неважливо, але вони як клей, який єднає сім'ю, робить її міцнішою. Традиції можуть бути простими або дуже незвичними, адже кожна сім'я – неповторна.

Найкраще в традиціях те, що їх можна створювати в будь-який час, у будь-якому місті і будь-якій кількості.

ЩО ВЖЕ Є?

Зберіться разом і обговоріть, які сімейні традиції вже є у вашій сім'ї. Це можуть бути: побажання доброго ранку і прекрасного дня; читання історій на ніч; спільна вечеря; молитва перед сном; обійми для тих, хто повернувся додому; проводити одне одного біля вікна, махати іншому, доки той не сховається за поворотом; пікніки і багато чого іншого. Найкраще скласти список традицій у блокноті, щоб потім мати нагоду дописувати нові. З таких маленьких і великих традицій складається щасливе життя твоєї сім'ї!

ЩОСЬ НОВЕ

Потім обговоріть, які традиції ви б хотіли додати. Пропонувати можна все, що завгодно. Якщо комусь ідея не здається цікавою, то її все одно можна записати і пізніше спробувати. Раптом сподобається?

НАСТІЛЬНІ ІГРИ. Грати всією сім'єю цікаво і весело. Головне вибрати гру, яка сподобається всім. До речі, спільний вибір нової настільної гри – теж чудова традиція.

СІМЕЙНИЙ ФОТОАЛЬБОМ. Раз у місяць всією сім'єю можна поповнювати фотоальбом новими світлинами. Веселі сімейні фотосесії також можуть стати чудовою традицією. Скільки добрих спогадів зберігатиме цей альбом, і хто сказав, що він має бути один?

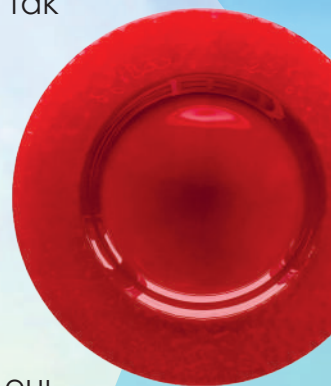

СВЯТКОВИЙ СНІДАНОК. Обід на День народження – це чудово, але розпочинати святкування можна зранку, влаштувавши святковий сніданок з морозивом і тортом. Нехай іменинник відкриє один подарунок, а решту ввечері під час святкової вечері. Ось і буде свято на цілий день!

СІМЕЙНЕ ГАСЛО. Сам процес придумати гасло вже стане цікавою подією і згуртує всю сім'ю. Які лише варіанти не прозвучать – оце так весело буде! У майбутньому слова цього гасла піднесуть настрій, якщо сумно, і підтримають, якщо тяжко. Головне – нагадувати його одне одному частіше!

ЧЕРВОНА ТАРИЛКА. Цією красивою червоною тарілкою користується той член сім'ї, у кого сьогодні особливий день. Приводи можуть бути різними: День народження, хороша оцінка, перемога улюбленої команди, успіхи на роботі, в спорті, смачний пиріг. Загалом, будь-які досягнення, які хочеться відзначити, а червона тарілка про це нагадає.

ЩЕ ІДЕЇ: спільне приготування особливої сімейної страви і її урочисте поїдання; випічка печива для подарунків іншим; недільні прогулянки або походи до піцерії; вечірнє читання Біблії; планування відпустки; риболовля; альбом смішних сімейних фраз. Ще стільки всього можна вигадати!

ЗАКРІПЛЯЙМО

Нові ідеї необхідно пробувати. Якщо сподобалося, то закріпити, неодноразово повторюючи, доки вони не стануть традицією. Спільні інтереси, добрі й веселі спогади і час, проведений разом, згуртовують дітей і батьків.

ЖИТЕЛІ ПІЩАНОЇ ПУСТЕЛІ

У гірській країні Таджикистан знайшлося місце і для піщаних пустель. Це королівство сонця і сухості, доволі теплої зими і дуже спекотного літа. У цей час термометр у тіні показує до $+45^{\circ}\text{C}$, пісок розжарюється до $+84^{\circ}\text{C}$ і нерідко дме гарячий задушливий вітер. Пустеля розквітає тільки під час нетривалих дощів, однак багато тварин і птахів мешкають тут постійно.

ПУСТЕЛЬНИЙ ВОВК

Шерсть цього вовка блідо-сіра з рудими вкрапленнями – чудове маскування для пустелі. Хутро в нього коротше і грубіше, ніж у інших вовків, а влітку після линяння, воно стає взагалі рідким. Ще б пак, за такої температури в товстих шубах жоден вовк не виживе! Узагалі, пустельні вовки виглядають легшими, ніж їхні брати, у них менший зріст, зате ноги довші. Це допомагає пересуватися їм по піску, а по ньому бігати важче, ніж лісовими стежинами.

У всьому іншому пустельний вовк такий самий хижак: з міцною щелепою, гострими іклами, розумний, швидкий і хитрий, з дивовижним нюхом. Він чує здобич за декілька кілометрів, і за запахом завжди визначає, хто прийшов і навіщо. Неначе СМС-повідомлення читає.

БОРИВІТЕР СТЕПОВИЙ

Він розміром як голуб, але насправді сокіл. Російська назва «пустельга» походить від слова «пустий» у значенні «нецікавий». Так назвали пташку ті, хто займається соколиним мисливством, адже боривітер для них непридатний, він живиться мишами, звичайними і польовими, а також сараною, павуками, кониками-стрибунцями і бабками. Така здобич мисливцям без потреби.

ТОНКОПАЛИЙ ХОВРАХ

На відміну від інших ховрахів – це звір-одинак. Рідко коли в норі мешкає пара ховрахів. У зимову сплячку він не впадає, тільки змінює коротку і грубу літню шерсть на м'яку і довгу зимову. У найспекотнішу літню пору або в найбільші морози ховрах з норі не виходить. В інших випадках він увесь день бігає в пошуках їжі. Бігає доволі швидко і може відходити від норі дуже далеко. Звірок любить поїдати стебла осоки піскової, цибулини тюльпанів і дикої цибулі, плоди саксаула, а також комах. Пустеля – це не розкішний сад, вередувати ніхто не буде!

ПУСТЕЛЬНІ ЩУРИ

Ці милі гризуни живуть колоніями, облаштовуючи собі нори глибиною від одного до трьох метрів. У помешканні декілька гніздових кімнат, комори, туалет і ціла мережа з безлічі ходів, які можуть бути завдовжки до десяти метрів. До того ж самі пустельні щури ледве досягають десяти сантиметрів завдовжки, якщо не рахувати хвоста! Пустельні щури запасливі. Корму на зимовий холодний час можуть накопичити до 60 кг. Ось такі вони господарські й працелюбні.

СЦИНКОВИЙ ГЕКОН

Він удвічі більший за пустельного щура і також живе в піщаних норах глибиною до одного метра. Його великі очі світяться в темряві рубіновим світлом. Це його відмінна особливість. Бігає gekon досить швидко, підіймаючи тіло на витягнутих ногах і задираючи догори хвоста. Такий кумедний! Далеко від свого укриття gekon не йде, а взимку засинає до весни. Він викопує в піску глибокий хід під нахилом, забирається усередину, досягаючи вологих шарів піску, і зачиняє вхід у нього піщаною пробкою. Линяє він також у норі, відриваючи стару шкіру, а з лапок просто знімаючи, як рукавички.

ВОВК В ОВЕЧІЙ ШКУРІ

Існує такий вислів:
«Вовк в овечій шкурі». Так
кажуть про злодія, який
прикидається добрим
для того, щоб обманути
довірливих людей.

Уперше ці слова промовив Ісус Христос. За час Його служіння на Землі з'явилося багато людей, що називали себе пророками і навіть Месією. Однак на відміну від Христа вони закликали людей не до Царства Божого, а до досягнення власних цілей. Зрештою їхні проповіді закінчувалися беззмістовним насильством і загибеллю людей. Тому Ісус Христос попереджав: «Стережіться лжепророків, які приходять до вас в овечих шкурах, а всередині – хижі вовки.

За їхніми плодами
впізнаєте їх».

Спробуй на цій картинці
знайти вовків в овечій
шкурі. Скільки їх?
Запиши.

ТЮЛЬПАНИ

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- варені яйця;
- плавлений сир;
- майонез;
- маленькі помідори;
- болгарський перець;
- зелена цибуля;
- петрушка.

- 1 Розімни виделкою плавлений сирок у мисці. Натри відварені яйця на тертку. Змішай з плавленим сирком, додавши майонез.
- 2 Помідори наріж хрест навхрест з торця. Аккуратно дістань внутрішню частину помідора, звільнивши місце для начинки.
- 3 Нафаршируй помідори яєчно-сирною начинкою.
- 4 Відріж частину перця і поклади на тарілку. Це буде ваза для букета.
- 5 Фаршировані помідори виклади на тарілку у вигляді бутонів. Доповни букет петрушкою і зеленою цибулею.

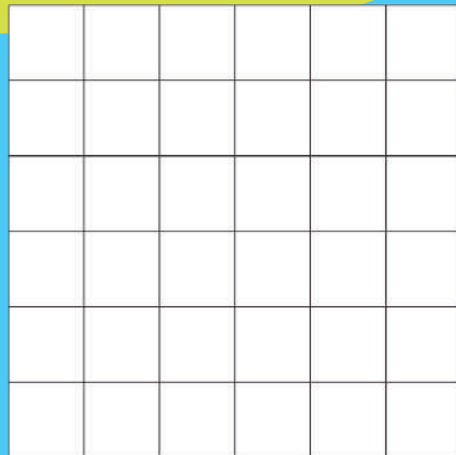
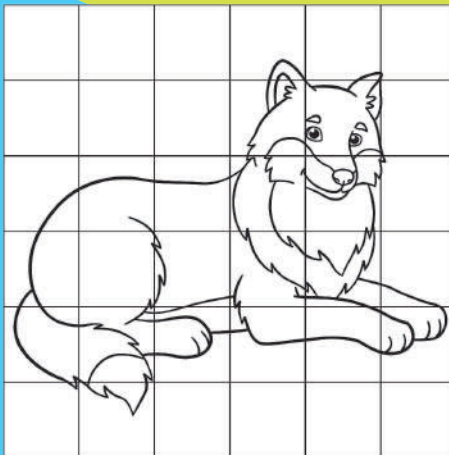

Смачного!

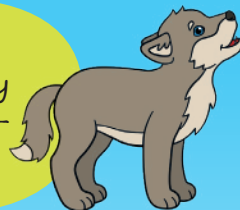
Знайди 12 відмінностей.

Перемалюй вовка, використовуючи клітинки.

Знайди відповідну тінь вовчеченяти.

Знайди два однакових морозива.

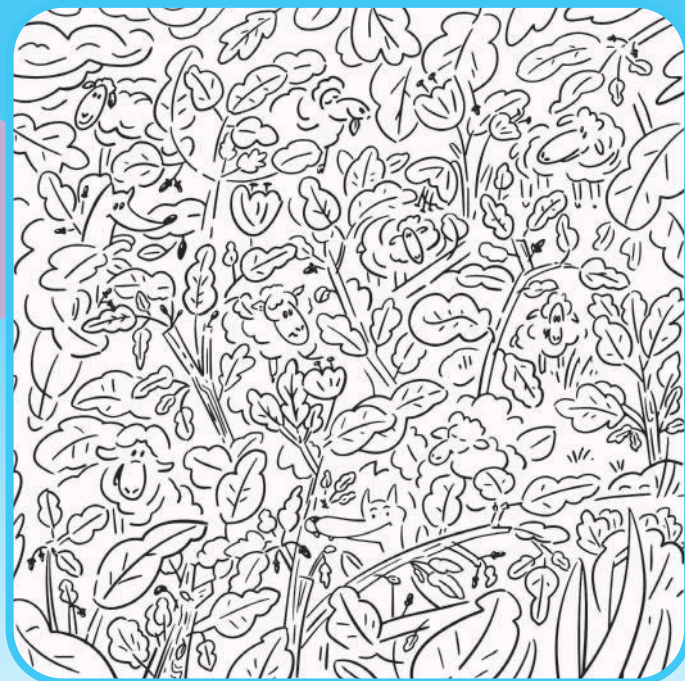
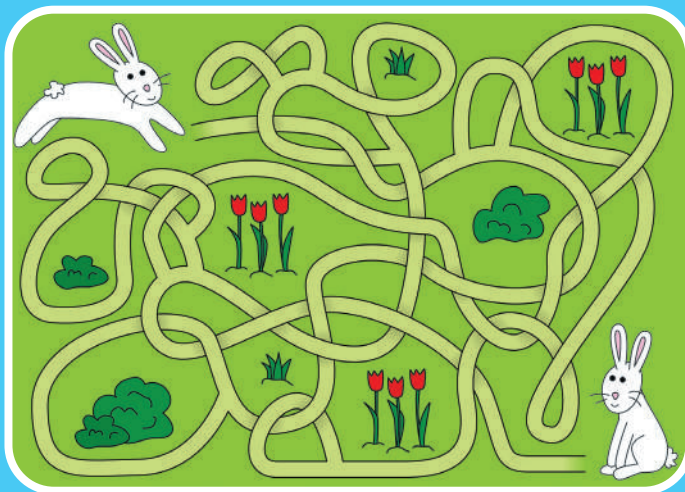

Розв'яжи sudoku.

Знайди на малюнку овець, лисицю, вовка і розфарбуй їх.

Знайди вихід із лабіринту.

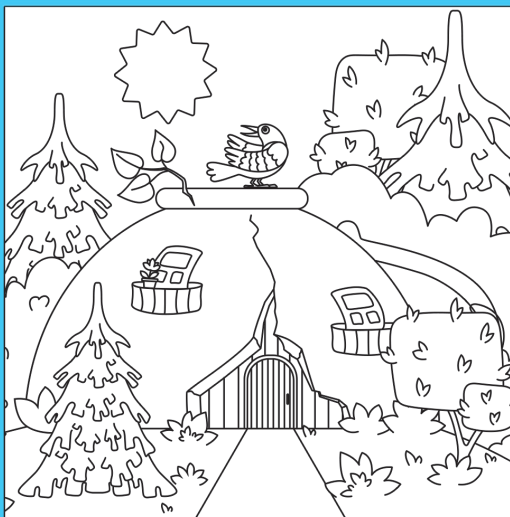
с. 20: 6 років; с. 22: сина мінь.

ВІДПОВІДІ:

ЧУДОВА РОЗМАЛЬОВКА

Знайди сім відмінностей і розфарбуй малюнок.

У наступному номері:
подорож до
Ліхтенштейну

Якщо ви бажаєте переказати кошти на розвиток журналу, можете зробити це через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA75380805 00000000
26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви.

Замовити наші журнали «Дружболандія» ви можете, написавши листа на e-mail: dzherelo@ukr.net, а також зателефонувавши за номером 0 800 30 20 20. Наш сайт: lifesource.ua

Якщо вам цікаво,
чим займаються наші
герої у вільний від
подорожей час, то
дивіться дитячі передачі
«Дружболандія»
на сайті:
tv.hope.ua

Побувай з
нами там, де
ти не був!

Тебе
очікують неза-
бутні пригоди
в пошуках
головного!

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Редагування, коректура: Лідія Власик,
Олена Мехоношина
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Автор текстів: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428 - 84 - 38